

[Gæde]

laves en arbejdsplan. Selvfølgelig skal der laves en handlingsplan for at sætte sådan noget i værk. Det er bare os, der nu starter med den, og det har altså åbenbart forvirret Socialdemokratiet, at det kom før et beslutningsforslag fra deres side, og det kan jeg ikke forstå.

Formanden:

Vi går videre i ordførerrækken.

Charlotte Antonsen (V):

I en årrække har EF udvalgt et kalenderår til at sætte fokus på udvalgte politiske områder, som er af interesse for alle EF-landene. Det sker for at øge opmærksomheden om det pågældende emne eller, sagt på en anden måde, for at lave reklame for et af de mange områder, som EF beskæftiger sig med.

Næste år er valgt som EF's arbejdsmiljøår. Arbejdsmiljø er et vigtigt emne, alle mennesker med et job er påvirkede af miljøet på arbejdspladsen, og i takt med velstandsstigningen i samfundet er der heldigvis både nationalt og i EF-regi blevet besluttet stadig mere for at forbedre arbejdsvilkårene.

Danmark er med i EF's indre marked. Hermed er vi med til den praktiske gennemførelse af de fire friheder: varernes frie bevægelighed, kapitalens frie bevægelighed, fri udveksling af serviceydelser og borgernes frie bevægelighed. Med det indre marked sagde vi ja til et større marked, større handel, billigere produkter og serviceydelser og dermed en forbedret konkurrenceevne. Vi sagde ja til, at kapital i Europa kan flyde frit til de virksomheder, som kan levere det største afkast. Endelig, og det er så vigtigt i dag, sagde vi ja til borgernes og dermed lønmodtagernes frie bevægelighed; det er et centralt punkt i diskussionen om arbejdsmiljøet i EF.

I realiteten foregår der allerede en masse i EF, der har betydning for arbejdsmiljøet for Europas borgere. Det sker bl.a. under overskriften den sociale dimension, der er indeholdt i EF's indre marked. EF drejer sig naturligvis, som EF altid har gjort, om borgernes rettigheder og muligheder. Den sociale dimension er især vigtig for de fattige sydeuropæiske lande, der har en mindre vareproduktion end Central- og Nordeuropa og derfor følte sig forfordelt i EF's indre marked, hvor produktion og handel var i centrum for debatten, hvori-

mod der har været mindre fokus på de sociale og arbejdsmiljømæssige sider af EF-samarbejdet.

At EF hele tiden har medtaget de sociale aspekter, fremgår bl.a. af traktatens afsnit om de sociale bestemmelser. I direktiv 117 fastslås det, at det er nødvendigt at fremme en forbedring af arbejdernes leve- og arbejdsvilkår for herigennem at muliggøre en udjævning af disse vilkår på et stadig stigende niveau. Det har således aldrig været tanken med EF at konkurrere på dårlige arbejdsforhold, og de senere år er der i EF gennemført nogle minimumsbestemmelser på arbejdsmiljøområdet. Det er fornuftige direktiver, der er med til at forhindre, at EF's virksomheder kan konkurrere på dårlige arbejdsforhold. F.eks. er der inden for EF's rammedirektiver på arbejdsmiljøområdet særdirektiver om bly, om asbest, om forskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet, om arbejdsudstyr, om personlige værnemidler, om manuel håndtering af byrder med risiko for rygskader, om skærmterminaler og om farerne for at være udsat for kræftfremkaldende stoffer. For Venstre er det en god og vigtig beslutning at bruge 1992 til at gøre særlig opmærksom på det arbejde, der gennemføres i EF på arbejdsmiljøområdet.

Hr. Tommy Dinesen har fremsat et forslag om motiveret dagsorden, som Venstre er medforslagsstiller til, og derfor kan vi naturligvis stemme for det.

Vi stemmer imod det af fru Jytte Andersen fremsatte forslag om motiveret dagsorden.

Poul Nødgaard (FP):

Lad mig indledningsvis sige, at ideen om det europæiske arbejdsmiljøår desværre er et typisk eksempel på den planøkonomiske tankegang, der i disse år breder sig i EF. Arbejdsmiljøområdet er et felt, der efter Fremskridtspartiets overbevisning burde ligge langt borte fra EF. Lykkeligvis har vi lige overværet, hvordan en stor planøkonomisk kolos uhjælpeligt er faldet fra hinanden; Sovjetunionens økonomi smeltede ned, fordi planøkonomien ikke kunne fungere i praksis. I mere end 70 år forsøgte man i Sovjetunionen at foretage central planlægning i alle sektorer af økonomien med ekstrem fattigdom og armod som resultat.

Man kan ikke foretage central planlægning af forhold, der er lokalt bestemt. Det gælder